

Levens
lessen

In onze interviewreeks 'Levenslessen' voert journaliste Frieda Joris intense, boeiende gesprekken met bekende persoonlijkheden. Over het bijzondere parcours dat zij in hun leven aflegden, en de lessen die zij eruit leerden.

NA ZIJN STRIJD TEGEN
LEVERKANKER HERVINDT

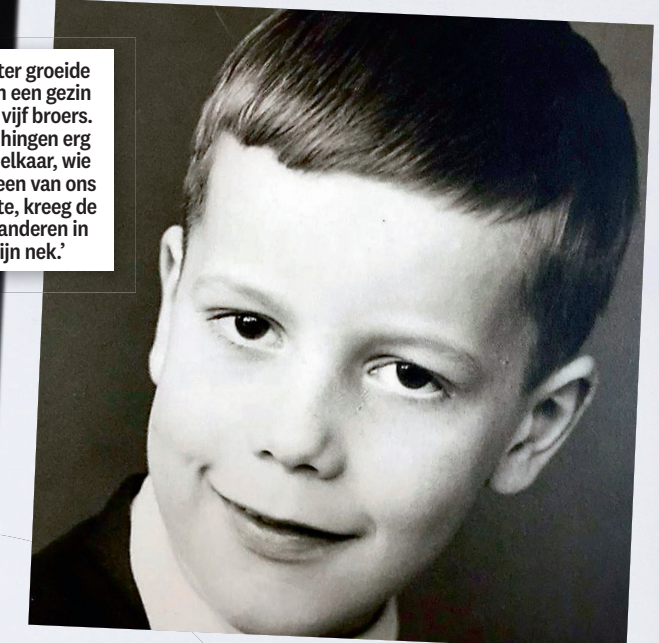
Walter Grootaers

ZIJN LEVENSENERGIE

**'Het moeilijkste?
Mijn vier kinderen
vertellen dat
ik kanker had'**

'Ik ben vorige week op controle geweest. Alles in orde.' Walter Grootaers (69) viert zijn heropstanding na de behandeling tegen leverkanker met een nieuw album en een autobiografie. De gelouterde rocker zingt met een kwetsbare stem, merken we. Maar bulderlachen kan hij gelukkig nog altijd.

Walter groeide op in een gezin met vijf broers. 'We hingen erg aan elkaar, wie aan een van ons raakte, kreeg de vijf anderen in zijn nek.'

Er was het herseninfarct in 2018. Er was de zware coronabesmetting in 2020. En er was, recenter, de kanker. Genoeg om een mens eronder te krijgen, zou je denken. Maar de schouders laten hangen zit niet in het DNA van Walter Grootaers. Hij lacht en grapt als vanouds, we geloven amper dat deze mens over enkele maanden 70 wordt.

HET IS WAT HET IS

'De lever is een sluipmoordenaar waarin kanker ongemerkt kan woekeren. De dag dat je iets voelt, is het meestal te laat. Ik had het geluk dat ik in mei vorig jaar 'n goedaardig gezwelletje aan de maag had, waardoor ik niet meer kon slapen van de pijn. Op de foto's ontdekten ze, heel toevallig, een grote tumor in mijn lever. Een gezwel van 12 cm dat al 'n paar jaar ongezien had kunnen uitdijen.'

'Ik zat alleen bij de dokter toen de diagnose viel. Het nieuws 'leverkanker' kwam hard binnen, maar ik ben een heel rustige mens. Ik panikeerde niet. Dat deed ik ook niet toen ik in 2018 een herseninfarct kreeg en evenmin toen ik twee jaar later met corona in het ziekenhuis belandde. Ik vertrouwde de medische wetenschap, al besepte ik wel dat het zwaar zou worden. Weet je wat 't moeilijkste was? Mijn vier kinderen vertellen dat ik kanker had.'

'Mijn vrouw Nicole heb ik meteen op de hoogte gebracht, maar ik wachtte om het mijn drie dochters en zoon te vertellen tot ik de behandeling kende, zodat ze een houvast zouden hebben. 'Twee mogelijkheden', zei professor Dekervel. 'Een transplantatie, maar je lever is nog heel goed. Of >

WALTER GROOTAERS

Met zijn dochter Layla in de jaren 80. Met De Kreuners haalde hij gouden platen, maar Layla zag hij na zijn scheiding maar twee dagen per week meer.

› immuuntherapie om het gezwel te doen krimpen.' Dat laatste is het dus geworden. Ik zei de kinderen dat het zou lukken, en slaagde erin hen wat gerust te stellen.'

GEEN SECONDE PIJN

'Die immuuntherapie bleek fantastisch, ze sloeg direct aan. Na drie maanden was die tumor nog maar drie centimeter en konden ze opereren. Daarna hing ik elke maand een uurtje aan een baxter, maar ik heb geen seconde pijn gehad en was ook niet ziek. Wel moe, extreem moe. En dat overvalt me soms nog. Ik kom dan beneden, ontbijt en anderhalf uur later: wáhm! Tot niks in staat. Ik heb geleerd eraan toe te geven. Ik kruip dan in de zetel of ga terug naar bed. Ik heb last van uitdroging en mijn stem is nog fragiel, maar het gaat de goede kant op. Of ik veranderd ben? Ik ben rustiger geworden, al zit mijn leeftijd daar ook voor iets tussen. Ik word in januari 70, zie je.'

'Het is een beetje ironisch dat uitgerkend ik leverkanker kreeg. Ik heb in mijn hele leven niet meer dan twaalf pinten gedronken, ik lust dat gewoon niet. Wel af en toe een Bacardi-Cola Zero, dat zal ook wel niet zo gezond zijn geweest. Ik ben er dankzij de wetenschap goed doorgekomen. Het is redelijk gemakkelijk gegaan, ik heb er

Een recent beeld van Walter en Layla. Walter heeft met al zijn kinderen een hechte band.

zelfs niet één keer van wakker gelegen. Het is wat het is.'

'Vorige week ben ik op controle geweest. Alles in orde. Ik zei thuis dat ik over vier jaar aan de Olympische Spelen mag deelnemen en ze lachten weer, gelukkig. Ik kan goed relativeren en zie de humor van alles in. Humor is een overlevingsmechanisme en 'n scherm. Een grapje en niemand vraagt nog verder. Allez, meestal toch niet.' (lacht)

GA JE EIGEN GANG

'Ik ben geboren in het Duitse Soest, waar mijn vader als beroepsmilitair gesta-

tionerd was. Het eerste kind, een dochtertje, is heel jong gestorven. Daarna zijn er zes jongens gevolgd en bij elke zwangerschap zeiden mijn ouders: 'Nu wordt het zeker een meisje.' Maar die droom kwam niet meer uit.'

'Ons kroostrijke gezin moest om de paar jaar verhuizen: Soest, Aken, Keulen, Leopoldsburg en uiteindelijk Lier. Te weinig tijd om echte vrienden te maken, waardoor we als broers enorm aan mekaar hingen. Als je aan een van ons raakte, kreeg je de vijf anderen in je nek. Vooral ik had het moeilijk met al dat verhuizen. Weer een nieuwe school, dat betekende drie weken janken.'

KOOLZWARTE OGEN

'Vader zei altijd: 'Hou geen rekening met wat anderen zeggen. Ga je eigen weg.' Hij was streng maar rechtvaardig. Eerlijk en recht door. Een nuchtere mens die doodgraag kinderen zag. Op onze hurken zingend door het hele huis, vader vooraan. En hij had evenveel plezier als wij. 'Later verhuis ik naar het zuiden van Frankrijk', zei hij. Het is er nooit van gekomen omdat er ineens kleinkinderen waren om weer treintje mee te spelen.'

'Eén doordringende blik uit zijn koolzwarte ogen was genoeg om ons te kalmeren. Hij was heel rationeel, heel duidelijk. We hadden een condoom in de handtas van een van de buurmeisjes gestopt en hun pa kwam protesteren. 'Ik heb zes katers, hou dan uw katten binnen', zei ons vader. Opgelost. Die buur heeft twee jaar lang geen goeiedag gezegd.'

'Ik lijk op mijn pa, maar nog meer op mijn moeder. Van haar erfde ik haar optimisme, al heb ik soms last van melancholie. Moeder was onze god. Ik heb haar nooit, echt nooit, kwaad gezien.'

SLAPEN IN 'T PARK

'Ik ben er niet fier op, maar op m'n 16de ben ik thuis kwaad weggegaan zonder iemand te verwittigen. De kwestie sluimerde al een paar maanden. Ik wou naar de vakschool om schrijver te worden, maar omdat ik zagezegd 'te slim' was stuurden mijn ouders me naar de humaniora. Gevolg: ik deed geen klap en moest blijven zitten. Het jaar daarop zelfde verhaal, tot vader besloot me naar de hotelschool en het internaat te sturen. Het ergste wat me kon overkomen: mijn vrijheid kwijt! Ik heb de deur dichtgetrokken en weg was ik. Ik belandde in Amsterdam. Ik gaf niks uit, bedelde en sliep in het Vondelpark. Thuis was ver weg, maar ik stuurde wel een kaartje. Mijn broers zijn me komen zoeken, maar hebben me niet gevonden.'

'In die adrenalinerush leerde ik mijn plan trekken, tot ik op een dag in het Vondelpark in mekaar werd geslagen. Ik

Walter en zijn tweede vrouw Nicole. 'Zij heeft een ijzersterk karakter', zegt Walter. 'Dat past bij mij. Ik zou nooit samen kunnen zijn met 'n vrouw die aan mijn voeten ligt.'

'Na mijn eerste huwelijk had ik meteen een nieuwe vriendin. Daar had ik beter mee gewacht'

zat onder de blutsen en de builen en besloot: 'Het is goed geweest.' Ik lifte naar België en ging recht naar de jeugdclub, waar ze me naar huis stuurden want 'je ouders maken zich veel zorgen.' Vader deed

open en zei: 'Kom binnen.' Ik antwoordde: 'Ja maar, wacht even. Ik ga niet naar het internaat, hé.' (lacht) Mijn ouders waren zo content dat ik weer thuis was dat ze me niets verweeten. Een geluk, anders was ik direct weer vertrokken. Ik heb er nooit meer behoefte aan gehad zo op de vlucht te slaan, ook niet in moeilijke periodes zoals na mijn echtscheiding.'

WEES VERANTWOORDELIJK

'De nestwarmte uit mijn jeugd en het veilige dak boven mijn hoofd, ik was zo bang dat ik dat mijn oudste dochter Layla niet kon bieden. Ik was 20 jaar toen ze geboren werd en werkte als bezeten. Want dat was nodig voor mijn kind.'

'Ik was met haar moeder Tina getrouwd omdat ze zwanger was, ik nam mijn verantwoordelijkheid. Mijn vader deed dat ook toen hij 18 was en 'van moetes' mijn 17-jarige moeder huwde. Zij vormden een hecht koppel, maar bij Tina en mij was het snel duidelijk dat we niet bij elkaar pasten. Zij wou 's avonds thuis naar tv kijken, ik werd daar stapelgek van. De muziek was mijn maîtresse

en ik had snel door: een tweede kind wil ik in die omstandigheden niet op de wereld zetten. Er waren veel ruzies en toch zijn we zes jaar getrouwd geweest. Tot het in '81 echt niet meer ging en een vechtscheiding volgde. Ik zag Layla alleen nog op maandag en dinsdag. Ik voelde schuld, onmacht en pijn, zoals ik zing in 'Layla'.'

'Ik had wel onmiddellijk een nieuwe vriendin, en daar had ik beter mee gewacht. Als een relatie stukloopt, moet je tijd hebben om los te komen, al ben ik met die nieuwe vrouw ook zes jaar samen geweest. En dan was er Nicole.'

BLOEMEN VOOR DE HOTELDEUR

'Ik nam met De Kreuners het album 'Hier en nu' op. Voor één keer ging ik na afloop mee naar Leuven om iets te drinken. Naar de Orient, waar Nicole Plas een studentenjob had. Mijn hoofd stond er niet naar, maar onder druk van de mannen heb ik toch haar telefoonnummer gevraagd. Ik heb haar nooit gebeld en maar goed ook, want later hoorde ik dat ze me het nummer van haar moeder had gegeven. We hebben elkaar uiteindelijk toch teruggezien. Gingen op restaurant of naar een concert. Maar 't heeft maanden geduurd voor er van toenadering sprake was, want ik geloofde niet dat ze iets voor me voelde. Ik was 35, zij 24 en ik dacht dat ze een wat oudere man zocht die goed kon luisteren, meer niet. En ik zet sowieso niet snel de eerste stap.'

'Toen we ergens ver weg speelden, vroeg ik Nicole of ze meeging. 'Ik boek >

WALTER GROOTAERS

› voor u een kamer apart in het hotel', zei ik en zij antwoordde: 'Da's niet nodig.' 's Morgens stond er een boeket bloemen voor onze deur met de woorden: 'Eindelijk!' Ik ging beneden met de groep ontbijten en zei beteuterd: 'Mannen, die bloemen van jullie, dat is pijnlijk. Ze wou niet.' De gasten kropen zowat onder tafel van schaamte. 'Oh, sorry, sorry...' Pas toen ik in de lach schoot, beseften ze dat het toch was gelukt.'

KOKEN VOOR DE KINDEREN

'Nicole heeft 'n ijzersterk karakter. Dat past bij mij, ik zou nooit samen kunnen zijn met een vrouw die aan mijn voeten ligt. Ze heeft haar eigen bedrijf, maar vroeger was ze CEO bij productiehuis Endemol. De eerste vrouw die 't zover bracht in die mannenwereld. Ik heb me daar nooit zorgen over gemaakt, ik had compassie met degene die iets bij haar zou proberen. Die zou er niet levend uit komen.' (lacht)

'Pas toen ze 35 was, wou Nicole kinderen. Op vier jaar tijd hebben we er drie gekregen: Luca, Lila en Josh. En dat ging allemaal, hoewel het soms hectisch was. Er waren De Kreuners, ik was schepen in Lier en werkte voor televisie. In 2012 ben ik

met optredens gestopt om voor de kinderen te koken, en dat doe ik nog altijd. Mijn schepenambt heb ik aan de jeugd doorgegeven. Ik ben nog altijd fier dat ik mee aan de wieg stond van het nieuwe zwembad.'

ZINGEN, DA'S VOOR DE VOGELTJES

'Er waren periodes dat ik op het podium naar mezelf stond te kijken en dacht: wat sta ik hier in godsnaam te doen? Tijdens een concert met Layla vooraan in de zaal vergat ik een zin uit 'haar' lied. Volledige black-out. De drive was weg. Ik kon het niet meer opbrengen, en heb dat eerlijk aan mijn manager Rick en de mannen verteld, en die hebben dat liefdevol geaccepteerd. Eind 2012 zijn we gestopt met drie prachtige concerten in Het Sportpaleis.'

'Ik vroeg Nicoles nummer, maar ik heb haar nooit gebeld. En maar goed ook, ze had mij het nummer van haar moeder gegeven!'

'De voorbije jaren heb ik zoveel met de kinderen kunnen doen. Verjaardagsfeestjes organiseren, taxi-chauffeur spelen, naar voetbal en karate gaan kijken. Heel plezant, ik betreur me dat geen seconde. We gingen met De Kreuners wel nog regelmatig eten en ze zeiden dan: 'Allez Walter, we beginnen opnieuw.' Maar ik wou niet, tot ik uiteindelijk instemde met een repetitie. Na tien

De drie kinderen van Walter en Nicole, enkele jaren geleden: zoon Josh (nu 21) en dochters Luka (nu 23) en Lila (18).

minuten was de goesting terug, en we besloten weer samen te spelen.'

'Aan de nieuwe soloplaat ben ik tijdens de lockdown begonnen en Axl Peleman heeft alles in gang gezet. Ik moet nog veel aan mijn stem werken, maar dat komt wel in orde. Ik kreeg vroeger ook dikwijls te horen dat ik niet kon zingen. Als je mijn stem vergelijkt met die van Helmut Lotti, klink ik als een hese kikker. Maar als je ze vergelijkt met die van Arno, ben ik een nachtegaal. Maar hij sprak dan ook de legendarische woorden: 'Zingen, da's voor de vogeltjes.' (schatert) ■

De Kreuners in 1982, ten tijde van hun succesvolle plaat 'Er sterft een beer in de taiga'. Walter zit vooraan met zonnebril.

INFO

'Geen zonde van de tijd', Walter Grootaers, Bergerhoff & Lamberigts, € 29,99

INFO

Het album 'Optimisten blues' is nu overal verkrijgbaar.